

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/303/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014201340
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:8014201340.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD. v právnej veci žalobcov: 1/ S. G., narodený dňa XX.XX.XXXX, Z., 2/ W. G., narodená dňa XX.XX.XXXX, Z., právne zastúpených: JUDr. Lýdia Farbakyová, advokát, Floriánova 12, Prešov, proti žalovanému: Okresný úrad Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky, Námestie mieru 3, Prešov, za účasti: 1/ Ing. O. D., Z., právne zastúpenému: JUDr. Daniela Straková, advokát, Konštantinova 6, Prešov, 2/ PhDr. J. D., Z., 3/ Z. D., Z., 4/ Y. T., Z., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OVBP2-2014/29031/80168/ŠSS-Ka zo dňa 29.09.2014, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/68/2014-101 zo dňa 12.06.2015 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/68/2014-127 zo dňa 19.08.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/68/2014-101 zo dňa 12. júna 2015 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/68/2014-127 zo dňa 19. augusta 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobcu žalobcov, ktorou sa títo domáhali preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OVBP2-2014/29031/80168/ŠSS-Ka zo dňa 29.09.2014. Rozhodnutím žalovaného bolo zamietnuté odvolanie žalobcov a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým rozhodol o dodatočnom povolení stavby „Garáž pre automobily - veterány“ v prospech stavebníkov Ing. O. D. a jeho manželky PhDr. J. D..

Podľa názoru krajského súdu z obsahu rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového stavebného orgánu a z obsahu administratívneho spisu nepochybne vyplýva, že obidve rozhodnutia boli vydané v súlade so stavebným zákonom, ako aj správnym poriadkom, na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, pričom v rozhodnutiach boli uvedené konkrétne dôvody, na základe ktorých bolo

rozhodnuté o dodatočnom povolení stavby „Garáž pre automobily - veterány“ na ulici Z., k. ú. Z. podľa § 88a ods. 4 stavebného zákona.

Mal za to, že prvostupňový správny orgán sa v plnom rozsahu riadil v konaní o dodatočnom povolení stavby okrem ustanovenia § 88a stavebného zákona aj ustanoveniami § 58 až 66 stavebného zákona, podľa ktorých postupoval a výsledkom konania bolo rozhodnutie o dodatočnom povolení predmetnej stavby.

Krajský súd ďalej vyslovil názor, že z hľadiska riešenia predbežnej otázky v stavebnom konaní, ktorá bola dôvodom prerušenia stavebného konania takisto postupoval stavebný orgán v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku.

Podľa názoru krajského súdu sa so všetkými námietkami podávanými žalobcami v 1/ a 2/ rade v odvolaní a podaných počas konania žalovaný vysporiadal.

Ohľadom postupu žalobcov v 1/ a 2/ rade krajský súd ustálil, že títo sa riešením spornej otázky vlastníckeho práva, ktoré im podľa ich subjektívneho názoru k parcele C KN 6474 a C KN 6475 k. ú. Z. patrí, domáhali bezvýsledne v konaniach pred súdom, ako aj pred správnym orgánom na úseku katastra. Podľa krajského súdu neobstoja ani námietky žalobcov v 1/ a 2/ rade, že určenia vlastníckeho práva sa aj v tomto období domáhajú podaním určovacej žaloby na príslušný okresný súd, pretože správne orgány konštatovali, že s poukazom na ustanovenie § 70 ods. 2 katastrálneho zákona jednoznačne vlastnícke právo preukázali stavebníci Ing. O. D. a jeho manželka PhDr. J. D. LV č. XXXX k. ú. Z. a toto vlastnícke právo nebolo žiadnym hodnoverným listinným dôkazom spochybnené.

Poznamenal, že snaha žalobcov v 1/ a 2/ rade domôcť sa priznania vlastníckeho práva k sporným pozemkom KN C 6474 a KN C 6475 k. ú. Z. doposiaľ nebola preukázaná ako správna. Zdôraznil, že pokiaľ sa žalobcovia v 1/ a 2/ rade domáhajú určenia vlastníckeho práva žalobou na súde, až rozhodnutím príslušného súdu bude v konečnom dôsledku preukázané, či nárok na vlastníctvo k uvedeným sporným pozemkom C KN 6474 a C KN 6475 žalobcovia v 1/ a 2/ rade reálne v skutočnosti majú, avšak dovtedy platí stav, ktorý bol v tomto stavebnom konaní právne preukázaný. Táto skutočnosť však momentálne na stavebné konanie o dodatočnom povolení stavby „Garáž pre automobily - veterány“, k. ú. Z., Z. nemá žiadny vplyv.

Čo sa týka žalobných námietok žalobcov v 1/ a 2/ rade, dospel krajský súd k jednoznačnému záveru, a to, že s týmito námietkami sa stavebné orgány v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia vysporiadali.

Krajský súd vyslovil názor, že správnym orgánom na úseku katastra nie je zákonom zverená právomoc rozhodovať o súkromnoprávných vzťahoch, do oblasti ktorej patrí aj určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam (pozemkom C KN 6474 a 6475), ktorého určenia vlastníckeho práva sa domáhajú žalobcovia v 1/ a 2/ rade. Správny orgán v žiadnom prípade nemohol vyhovieť predmetnému návrhu žalobcov na opravu chyby pre nedostatok právomoci, pretože inak by zasiahol do nerušeného a dobromyseľného nadobudnutého vlastníckeho práva stavebníkov konania Ing. O. D. a jeho manželky PhDr. J. D.. V konaní o oprave chyby v katastrálnom operáte môže iba správny orgán zosúladiť stav evidovaný v katastri s listinnými dôkazmi predloženými na zápis, ktoré definujú platný právny stav. Preto sa súd stotožnil s názorom stavebného úradu a následne odvolacieho orgánu, ktorý jednoznačne konštatoval, že samotné rozhodnutie a samotné konanie o oprave chyby nemôže byť dôvodom na prerušenie stavebného konania o dodatočnom povolení stavby, ktorá je predmetom dodatočného povolenia garáže pre automobily - veterány. Krajský súd mal za to, že správne orgány v tomto prípade sú povinné rešpektovať listiny, ktoré už sú zapísané v KN, následne právne zmeny, dobromyseľnosť nadobúdateľov, ako aj princíp právnej istoty. Tak tomu bolo aj v predmetnom stavebnom konaní, kedy stavebný orgán tak prvého stupňa, ako aj žalovaný museli jednoznačne akceptovať už zapísané vzťahy na základe listu vlastníctva č. XXXX k. ú. Z. v prospech stavebníkov Ing. O. D. a jeho manželky.

Vo vzťahu k námietke žalobcov ohľadom prerušenia stavebného konania v predmetnej veci krajský súd uviedol, že ani otázkou zápisu vlastníckeho práva, ani opravy chyby v katastrálnom operáte, avšak ani reštitučným nárokom, ktorý uvádzajú žalobcovia v žalobe, nie je stavebný úrad ani žalovaný v predmetnej veci obmedzený, pretože stavebníci jednoznačne preukázali vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam KN C 6474 a 6475 k. ú. Z.. Predbežná otázka, ktorá bola riešená v rámci stavebného konania o dodatočnom povolení stavby garáže podľa názoru súdu bola zo strany stavebných orgánov posúdená a v tomto smere dôvod na prerušenie samotného konania na základe namietaných skutočností ohľadom opravy chyby v katastrálnom operáte nebolo účelné zo strany stavebných orgánov, a preto bola táto predbežná otázka vyriešená. Námietku podávanú žalobcami v tomto rozsahu považoval súd prvého stupňa za bezdôvodnú a neopodstatnenú.

Podľa názoru krajského súdu v žiadnom prípade nebol porušený ani článok 20 ods. 1 Ústavy SR, teda nebolo preukázané porušenie vlastníckeho práva vlastníkov.

Pokiaľ žalobcovia v žalobe namietajú tú skutočnosť, že nebudú mať prístupovú cestu cez sporný pozemok, krajský súd uviedol, že podľa listinných dôkazov, ktoré boli v konaní predložené, ako aj podľa vyjadrenia žalobkyne v 2/ rade a jej právnej zástupkyne na pojednávaní jednoznačne vyplýva, že právo prechodu, resp. prístupovú cestu po parcele 6474, resp. 6475 k. ú. Z. nikdy žalobcovia v 1/ a 2/ rade nemali. Túto skutočnosť potvrdila žalobkyňa v 2/ rade na pojednávaní pred krajským súdom. Prístupovú cestu práve opačne na základe zistení stavebného úradu na mieste samom a to prvostupňového, ako aj žalovaného bolo preukázané, že majú žalobcovia v 1/ a 2/ rade a využívajú prístup k svojmu pozemku a rodinnému domu pare. C KN 6461 z príslušnej miestnej komunikácie, ako aj cez parcelu 6458 k. ú. Z..

Krajský súd vychádzal pri svojom závere jednoznačne z obsahu administratívneho spisu predloženého žalovaným, ako aj z rozhodnutí správnych orgánov a vyjadrení žalobcov v 1/ a 2/ rade, účastníkov konania, ako aj ich právnych zástupcov. Z uvedených skutočností mal súd jednoznačne preukázané, že postup správnych orgánov v danom konaní bol v súlade s príslušnými ustanoveniami stavebného zákona. Na základe správne zisteného skutkového stavu veci a správneho postupu správnych orgánov po zistení potrebných skutočností súd dospel k záveru, že rozhodnutie - dodatočné povolenie stavby - „Garáže pre automobily - veterány“ na ulici Z. podľa § 88a ods. 4 stavebného zákona bolo vydané správne a v súlade s ustanoveniami stavebného zákona.

V stavebnom konaní sa dokonca stavebné orgány zaoberali aj skutočnosťami obsiahnutými v § 47 stavebného zákona, aj ustanovením § 6 ods. 1 a 4 Vyhlášky č. 532/2002 Z. z.

Na základe uvedeného krajský súd žalobu žalobcov zamietol ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

Rozsudok krajského súdu napadli žalobcovia včas podaným odvolaním, v ktorom navrhli, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že postupom podľa ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie alebo o odvolaní rozhodne spôsobom podľa ust. § 221 O.s.p. tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a zruší rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa.

Odvolanie podali z dôvodov uvedených v ust. § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. nesprávne posúdenie veci, ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. súd neúplne zistil skutkový stav a ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. na základe vykonaných dôkazov dospel súd k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

Domnievali sa, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietali, krajský súd zistil neúplne skutkový stav a navyše dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Žalobcovia uviedli, že dôvody na odvolanie proti rozsudku krajského súdu je možné zhrnúť do piatich základných oblastí a to: 1. neúplný, nekompletný administratívny spis žalovaného správneho orgánu, 2.

neprihliadanie na dôkazy uvádzané žalobcami v konaní, 3. konformnosť výkladu vlastníctva k spornému pozemku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, 4. otázka právoplatnosti listu vlastníctva č. XXXX, 5. špekulatívnosť v stavebnom konaní od jeho začiatku.

Žalobcovia sú presvedčení o tom, že žalovaný a ani prvostupňový správny orgán nepostupovali v zmysle zákonných ustanovení, prvostupňový správny orgán nevykonal žiaden úkon smerujúci k skutočnému a objektívnemu zisteniu skutočností rozhodných pre správne a spravodlivé rozhodnutie.

Žalobcovia mali za to, že stavebný úrad ako správny orgán prvého stupňa, žalovaný ako odvolací orgán i konajúci súd prehliadli, opomenuli, či možno si neuvedomili, že v zmysle príslušného ustanovenia zákona o správnom konaní, skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnejmu orgánu z úradnej činnosti, nie je potrebné dokazovať. Z toho vyplýva, že dôkazy, ktoré žalobcovia predložili stavebnému úradu ako správnejmu orgánu prvého stupňa v stavebnom konaní od 20.06.2012 platia doposiaľ a nič na tom nezmení ani zmena názvu stavby zo „skladu automobilov - veteránov“ na „garáž pre automobily - veterány“ zvlášť, keď rozmery stavby v prvom aj druhom prípade sú prakticky rovnaké.

V ďalšom mali za to, že zo zákonného ustanovenia § 250d ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. je zrejmé, že správny súd si vždy vyžiada úplné administratívne spisy správneho orgánu a pri rozhodovaní vychádza z ich obsahu. K vyžiadaniu spisov spravidla dochádza až po odstránení väd, ktoré je možné odstrániť (napr. vady žaloby, nedostatok plnomocenstva a pod.). Predseda senátu teda spisy správneho orgánu vyžiada spolu s doručením žaloby a nariadením žalovanému, aby sa k jej obsahu vyjadril (§ 250c aj v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p.). Pod pojmom „spisy žalovaného správneho orgánu“ treba rozumieť úplný a originálny spisový materiál správneho orgánu v danej veci vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí a riadne žurnalizovaný, aby nevznikli pochybnosti o postupnosti jednotlivých procesných úkonov a o úplnosti spisu.

Z obsahu súdneho spisu je však podľa názoru žalobcov možné dospieť k záveru, že žalovaný správny orgán nepredložil krajskému súdu „kompletný spisový materiál k rozhodnutiu o odvolaní“. K tomuto spisovému materiálu nebol pripojený kompletný administratívny spis žalovaného, ale ani rozhodujúce listiny, z ktorých by bolo možné posúdiť opodstatnenosť žalobcami podaného opravného prostriedku. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol, že vychádzal z podkladov pripojených v administratívnom spise, avšak v súdnom spise sa príslušný administratívny spis žalovaného nenachádzal kompletný a žurnalizovaný tak, ako to má na mysli právny predpis. Žalobcovia sa domnievajú, že súd prvého stupňa, tým že len prevzal právny názor odporcu prezentovaný v napadnutom rozhodnutí a nepreskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu v súlade s ustanoveniami piatej časti O.s.p., spôsobil pochybnosť o zákonnosti a vecnej správnosti jeho rozhodnutia.

Domnievali sa preto, že správne orgány, rozhodujúce v predmetnej veci na základe zisteného skutkového stavu, dospeli k nesprávnejmu právnejmu posúdeniu veci pri vydávaní správnych rozhodnutí, ako aj pri vydávaní napadnutého rozhodnutia. Nesprávne právne posúdenie veci správnejmi orgánmi a v neposlednom rade aj konajúcim krajským súdom videli v tom, že žalovaný správny orgán ako aj prvostupňový správny orgán a prvostupňový súd sa pri vydávaní napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo neriadili príslušnými právnejmi predpismi a to najmä ust. § 3 ods. 2, 3 a 4 ust. § 32 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a príslušnými ustanoveniami zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom konaní v znení neskorších zmien a doplnkov.

Navrhli preto, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že postupom podľa ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správnejmu orgánu na ďalšie konanie alebo o odvolaní rozhodne spôsobom podľa ust. § 221 O.s.p. tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a zruší rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnejm rozhodnutím.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov vyjadril v podaní zo dňa 08.09.2015, v ktorom uviedol, že nemá žiadne námietky proti odvolaním napadnutému rozsudku krajského súdu a plne sa stotožňuje s jeho výrokovou časťou a jeho odôvodnením. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu

potvrdil.

Pribratý účastníci konania v 1/ a 2/ rade vo vyjadrení k odvolaniu navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť v celom rozsahu ako vecne správny, v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p.

Odvolacie námietky žalobcov považovali za nedôvodné v celom rozsahu, prvostupňový súd úplne a správne zistil skutkový stav, použil správnu aplikáciu príslušnej hmotnoprávnej normy na zistený skutkový stav a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s ustanoveniami procesného práva.

Zdôraznili, že žalobcovia, ktorí veľmi dobre vedia o neopodstatnenosti svojich tvrdení, napriek tomu nekonečnými námietkami a neochotou prijať preukázaný právny stav, obťažujú súdy, orgány štátnej správy a najmä účastníkov ako stavebníkov a vlastníkov pozemku, ktorí už od roku 2009 nemôžu pre správanie žalobcov realizovať stavbu garáže na svojom pozemku KN-C 6474, toho času s parc. č. KN-C 6474/1.

Ostatné odvolacie dôvody považovali za neopodstatnené, nelogické, a preto sa k nim bližšie nevyjadrovali, nakoľko sa stotožnili s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.10.2016 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom prepísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho

prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predmetom súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorým bolo vydané dodatočné povolenie stavby „Garáž pre automobily - veterány“ v prospech účastníkov konania v 1/ a 2/ rade. Žalobcovia, ktorí sa uvedeným rozhodnutím žalovaného cítili ukrátení na svojich právach, sa ochrany svojich práv domáhali žalobou zo dňa 25.11.2015 s tým, že táto bola napadnutým rozhodnutím krajského súdu zamietnutá, a tak voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa podali odvolanie.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcov o neúplnosti a nekompletnosti administratívneho spisu žalovaného odvolací súd musí konštatovať, že tento obsahuje listiny, na ktoré vo svojom odôvodnení poukazuje tak žalovaný správny orgán ako aj súd prvého stupňa s tým, že jednotlivé písomnosti sú riadne označené číslom listu a v spise sú zoradené podľa poradia. Súčasťou administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu sú aj originálne doklady o doručení jednotlivých rozhodnutí a iných písomností žalovaného. Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd námietku žalobcov za námietku nemajúcu vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

K námietke žalobcov týkajúcej sa skutočnosti, že krajský súd neprihliadal na dôkazy nimi uvádzané v konaní odvolací súd uvádza, že túto námietku nemožno považovať za dôvodnú, pretože odvolací súd má za preukázané, že celá vec bola prešetrená riadne a skutkový stav bol podrobne zistený, o čom svedčí obsah administratívneho spisu.

V súdnom konaní bolo obsahom administratívneho spisu preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia s tým, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcov.

Odvolací súd konštatuje, že krajský súd v konaní postupoval v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30.09.2010, v zmysle ktorého: „Dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že

okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní.“

V súvislosti s námietkou žalobcov o konformnosti výkladu vlastníctva k spornému pozemku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky odvolací súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky.

„Orgány aplikujúce správne právo a spomedzi nich osobitne sudcovia pri rozhodovaní v správnom súdnictve sú oprávnení nedostatky zákonnej právnej úpravy svojím výkladom odstraňovať. Takéto odstraňovanie však nemožno považovať za legislatívnu činnosť, ktorá by narušala ústavný princíp trojdelenia štátnej moci. Sudca pri interpretácii normy správneho práva nesmie tvoriť, ale môže odhaľovať a formulovať vzťahy medzi jednotlivými právnymi normami vychádzajúc z účelu a zmyslu právnej úpravy. Jedinou požiadavkou, ktorá je pri tom na sudcu kladená, je ústavná konformita výkladu (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky).“ (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 274/07 z 11.10.2007).

„Výkon spravodlivosti v právnom štáte musí dbať o procesnú čistotu (ustanovený postup) a dodržiavanie zákonných a ústavných pravidiel, pričom za ústavne konformné možno považovať len také rozhodnutie, ktorého výrok a odôvodnenie sú zavŕšením ústavne súladného postupu.“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/08 z 26.02.2009).

Vzhľadom na uvedené, dospel odvolací súd k záveru, že námietka žalobcov vo vzťahu ku konformnosti výkladu vlastníckeho práva k spornému pozemku v zmysle ustanovenia čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nie je dôvodná. Odvolací súd má za to, že text odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu obsahuje v uvedenej otázke jasné a výstižné zdôvodnenie toho, prečo podľa názoru súdu prvého stupňa nedošlo k porušeniu článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Na dôvažok odvolací súd uvádza, že krajský súd jednoznačne označil, že nebolo preukázané porušenie vlastníckeho práva stavebníkov, ktorých vlastnícke právo bolo v konaní preukázané LV č. XXXX a toto nebolo žiadnym spôsobom v konaní spochybnené, zatiaľ čo žalobcovia svoje domnelé vlastnícke právo povyšovali nad vlastnícke právo stavebníkov. Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd za nepravdivú argumentáciu žalobcov o tom, že z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu nie je zrejmé, o právach ktorých vlastníkov súd rozhodol vo vzťahu k porušeniu čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

V otázke právoplatnosti LV č. XXXX, ktorú žalobcovia v odvolaní namietali, odvolací súd poukazuje na rozhodovacie činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. 1Sžo/93/2009 z 05.11.2009, 1Sžo/80/2007 z 26.02.2008, 8Sžo/158/2009 z 10.06.2010, 10Sžr/57/2011 z 28.03.2012, 1Sžr/101/2011 z 17.01.2012, 1Sžr/43/2013 z 13.05.2014 a pod.), z ktorej jednoznačne vyplýva, že konanie o oprave chýb v katastrálnom operáte má bezpochybne nesporný charakter s tým, že oprava chýb v katastrálnom operáte predstavuje špecifický právny inštitút, cieľom a účelom ktorého je zabezpečiť súlad medzi skutkovým a právnym stavom, a tým zabezpečiť aj právnu istotu a zákonnosť. Predmetom konania o oprave chyby preto nemôže byť skúmanie vlastníctva, ak je otázka vlastníctva sporná a nemožno rozhodnúť o tom, komu svedčí vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Rozhodnutie vo veci opravy chyby v katastrálnom konaní totiž nenahrádza a ani nemôže nahrádzať rozsudok súdu vo veci určenia práva alebo právneho vzťahu k nehnuteľnostiam. Spor o týchto otázkach je len v právomoci súdu v riadnom sporovom konaní. Správne orgány na úseku katastra totiž nie je zákonom zverená právomoc rozhodovať o súkromnoprávných vzťahoch.

Je teda zrejmé, že opravou údajov katastra podľa ustanovenia § 59 ods. 1 písm. a) katastrálneho zákona

nemožno riešiť spor o vlastníctvo. Rozhodnutie vydané podľa tohto ustanovenia nemá hmotnoprávne, ale len evidenčné účinky, samo o sebe nerieši konečným spôsobom otázku, kto je vlastníkom nehnuteľnosti. Všetky údaje o právnych vzťahoch k nehnuteľnosti zapísané v katastri, nemožno odstrániť postupom podľa § 59 katastrálneho zákona. Právnym prostriedkom k dosiahnutiu zmeny zápisov v katastri nehnuteľnosti tak, aby zápisy zodpovedali právnemu stavu, je určovacia žaloba podľa § 80 písm. c) O.s.p..

Z uvedeného vyplýva, že zmenu zápisu v katastri nehnuteľnosti je možné dosiahnuť len určovacou žalobou, podľa § 80 písm. c) O.s.p. z dôvodu, že rozhodovanie o otázkach týkajúcich sa vlastníctva, vlastníckych sporov k nehnuteľnostiam, ako aj určovanie, či právo alebo právny vzťah je alebo nie je, resp. vyslovenie platnosti verejných a iných listín nepatrí správny orgán, ale patrí do právomoci súdu. Správa katastra by prekročila svoju právomoc, ak by rozhodla o spore, ktorý patrí do právomoci súdu podľa § 7 ods. 1 O.s.p.

Na základe uvedeného nemal odvolací súd pochyb o nedôvodnosti vyššie uvedenej námietky žalobcov.

Námietku žalobcov, podľa ktorých stavebné konanie už od začiatku vykazuje znaky špekulatívnosti vyhodnotil odvolací súd sa irelevantnú. Pochybnosti žalobcov o správnosti priebehu stavebného konania vyvolané len ich subjektívnym presvedčením a pocitmi nezakladajú dôvod na spochybnenie správnosti skutkových zistení a záverov prijatých v konaní. Námietku žalobcov preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobcovia namietali nezákonnosť napadnutého rozhodnutia konštatuje, že argumentácia žalobcov nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol ich žalobu. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku podrobným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávaný prípad.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené.

Preto ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a práv žalobcov, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Záverom považoval odvolací súd za potrebné vyjadriť sa k argumentácii žalobcov o tom, že rozhodnutím o umiestnení stavby im malo byť znemožnené realizovať výstavbu jedinej novej prístupovej cesty k parcele č. 6460 v k. ú. Z., a tým aj k rodinnému domu stajacemu na parcele KN C č. 6461 vo vlastníctve žalobcov. Túto argumentáciu žalobcov nemohol odvolací súd vyhodnotiť ako pravdivú, nakoľko má za preukázané, že žalobcovia majú v súčasnosti zabezpečený prístup k rodinnému domu na parcele KN C č. 6461 v k. ú. Z. z miestnej komunikácie parc. č. KN C 9487/4 v k. ú. Z. po pozemkoch parc. č. KN C 6458 a KN C 6460 s tým, že po týchto pozemkoch majú možnosť pripojiť sa aj na inžinierske siete.

Skutočnosť, že žalobcom takáto prístupová cesta nevyhovuje, resp. že vybudovanie prístupovej cesty a pripojenia na inžinierske cesty by im cez pozemok účastníkov konania v 1/a 2/ rade vyhovovalo viac, nemôže viesť k zasahovaniu do výkonu vlastníckeho práva vlastníkov pozemku.

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že s námietkami žalobcov sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaniach vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcom vzhľadom na ich neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.